

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA DUMBRAVĂ ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 25234/03)

Hotărâre

Strasbourg

17 februarie 2009

Definitivă

17/05/2009

Această hotărâre poate suferi modificări de formă.

În cauza Dumbravă împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Bostjan M. Zupančič, Alvin Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 27 ianuarie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 25234/03 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Tudor Dumbravă („reclamantul”), a sesizat Curtea la 7 iulie 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 27 februarie 2006, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. De asemenea, s-a hotărât că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună (art. 29 § 3).

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în 1946 și locuiește în București.

5. În 1984, imobilul, care se afla în proprietatea mamei reclamantului și în care aceștia locuiau, a fost demolat de stat fără nicio despăgubire. Prin urmare, la 18 octombrie 1984, mamei reclamantului i-a fost aprobată cererea de închiriere a apartamentului nr. 18 situat pe strada Valea Călugărească nr. 2, din București.

6. La 25 martie 1991, mama reclamantului a adresat o cerere societății O., societate deținută de stat responsabilă cu administrarea proprietăților statului, de cumpărare a apartamentului în temeiul Decretului-lege nr. 61/1990 și al Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație. Mama reclamantului a decedat la 9 iulie 1993, reclamantul fiind singurul său moștenitor.

7. La 26 ianuarie 1994, V.V. a încheiat un contract de închiriere a apartamentului nr. 18. Potrivit reclamantului, la momentul respectiv acesta locuia în apartament.

La 29 martie 1994, reclamantul a fost evacuat din apartament, întrucât nu avea un contract de închiriere. Bunurile din apartament au fost încredințate spre păstrare lui V.V., asupra celor mai multe dintre acestea aplicându-se sigiliul și fiind depozitate într-o singură cameră. Cel târziu până la 7 decembrie 2000, societatea O. i-a acordat termen reclamantului pentru preluarea bunurilor din apartament, întrucât nu exista spațiul adecvat păstrării lor.

8. La 17 martie 1994, reclamantul a solicitat instanței să oblige în solidar societățile O. și R., în calitate de societăți deținute de stat responsabile cu administrarea proprietăților statului, să îi vândă apartamentul nr. 18.

9. La 11 mai 1998, Tribunalul București a admis acțiunea reclamantului, considerând că acesta moștenise dreptul mamei sale de cumpărare a respectivului apartament, și a dispus ca cele două societăți să încheie cu reclamantul un contract de vânzare-cumpărare având ca obiect apartamentul nr. 18.

10. La 30 septembrie 1999, Curtea de Apel București, prin hotărâre definitivă, a respins ca neîntemeiat apelul formulat de cele două societăți, care solicitau încadrarea apartamentului în sfera de aplicare a Legii nr. 112/1995, iar nu a Decretului-lege nr. 61/1990 și a Legii nr. 85/1992.

11. Cu toate că exista o recunoaștere pe cale judecătorească a obligației autorităților de a-i vinde reclamantului apartamentul nr. 18, acesta din urmă nu a putut să-l cumpere, fiind informat că, la 27 ianuarie 1997, autoritățile vânduseră, în temeiul Legii nr. 112/1995, apartamentul respectiv lui V.V., chiriașul de la acel moment.

12. La 12 februarie 2001, reclamantul a solicitat instanței să constate că vânzarea apartamentului nr. 18 este nulă de drept și să dispună realizarea vânzării de către autorități astfel cum s-a prevăzut în hotărârea din 30 septembrie 1999.

La 5 februarie 2003, Curtea de Apel București, prin hotărâre definitivă, a respins acțiunea, considerând că imobilul respectiv se încadra în sfera de aplicare a Legii nr. 112/1995, iar nu în cea a Decretului-lege nr. 61/1990 și a Legii nr. 85/1992, și că V.V. a fost de bună-credință la momentul cumpărării imobilului.

13. La 27 februarie 2002, reclamantul a depus o plângere penală împotriva celor doi directori ai societății O. pe motiv că au adus atingere interesului său personal în exercitarea

atribuțiilor lor în calitate de funcționari publici și că au transmis informații false pentru a fi incluse într-un document. La 5 noiembrie 2003, procurorul public a dispus neînceperea urmăririi penale deoarece a intervenit prescripția răspunderii penale. Cu toate acestea, procurorul a considerat că au fost întrunite elementele constitutive ale ambelor infracțiuni deoarece, pe de o parte, apartamentul fusese vândut cu toate că făcea obiectul unor proceduri pendinte și înaintea pronunțării unei hotărâri definitive în materie și, pe de altă parte, cei doi reprezentanți fuseseră de rea-credință la momentul încheierii contractului de vânzare cu V.V.

II. Dreptul intern relevant

14. Dreptul intern relevant în prezenta cauză este descris în *Suciu împotriva României* (dec.) (nr. 49009/99, 9 septembrie 2003); *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, pct. 20–22, CEDO 2005-VII); și *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, pct. 38–39 și 49–53, 1 decembrie 2005).

15. Potrivit art. 16 din Decretul-lege nr. 61/1990, contractul de vânzare-cumpărare și procesul-verbal de predare-primire a locuinței dovedesc dreptul de proprietate asupra locuinței cumpărate în condițiile prezentului decret-lege și constituie titlu de proprietate.

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1

16. Reclamantul a argumentat că vânzarea de către stat unui terț a apartamentului nr. 18 a reprezentat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

17. Guvernul a contestat acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

18. Guvernul a ridicat o excepție de incompatibilitate *ratione materiae* în ceea ce privește acest capăt de cerere. Potrivit Guvernului, reclamantul nu avea niciun „bun” în sensul Convenției și nicio speranță legitimă, întrucât nu beneficiase nici de o dispoziție legislativă, nici de o hotărâre irevocabilă care să-i recunoască dreptul său de proprietate. Hotărârea din 11 mai 1998 a reprezentat o creanță condiționată, depinzând de plata prețului. Reclamantul era „un simplu petent” [a se vedea *Pentia și Pentia împotriva României* (dec.), nr. 57539/00, 23 martie 2006], chestiunea de față fiind diferită de cea care face obiectul cauzelor *Străin și alții împotriva României* (citată anterior, pct. 38), *Păduraru împotriva României* (citată anterior) și *Porteanu împotriva României* (nr. 4596/03, pct. 33, 16 februarie 2006).

19. Reclamantul a contestat acest argument.

20. Curtea reiterează că un reclamant poate invoca încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 numai în măsura în care hotărârile contestate au ca obiect „bunurile” sale în sensul acestei dispoziții. Potrivit jurisprudenței consacrate a organismelor Convenției, „bunuri” pot fi „bunuri existente” sau active, inclusiv creanțe, în privința cărora reclamantul poate pretinde că

are cel puțin o „speranță legitimă” de a obține exercitarea efectivă a unui drept de proprietate. Prin contrast, speranța recunoașterii supraviețuirii unui vechi drept de proprietate care nu a putut fi exercitat în mod efectiv mult timp nu poate fi considerată a fi un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, ca de altfel nicio creanță condiționată care a devenit caducă ca urmare a neîndeplinirii condiției [a se vedea *Prințul Hans-Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei* (MC), nr. 42527/98, pct. 82 și 83, CEDO 2001–VII].

21. Totuși, în anumite circumstanțe, o „speranță legitimă” de obținere a unui „activ” poate, de asemenea, beneficia de protecția art. 1 din Protocolul nr. 1. Astfel, în cazul în care un interes de natură patrimonială îmbracă forma unei creanțe, se poate considera că persoana îndreptățită are o „speranță legitimă” dacă există un temei suficient pentru acest interes în legislația națională, de exemplu, atunci când există o jurisprudență consacrată a instanțelor naționale care confirmă existența acestuia [*Kopecký împotriva Slovaciei* (MC), nr. 44912/98, pct. 52, CEDO 2004–IX].

22. În prezenta cauză, Curtea observă că reclamantul a introdus o acțiune pentru a obliga două societăți deținute de stat responsabile cu administrarea proprietăților statului să-i vândă apartamentul nr. 18. În hotărârea definitivă din 30 septembrie 1999, Curtea de Apel București a stabilit dreptul reclamantului de a cumpăra respectivul apartament și a dispus ca autoritățile să încheie contractul de vânzare, în conformitate cu prevederile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale Legii nr. 85/1992.

23. Este adevărat că dreptul de proprietate se transmite doar atunci când a fost plătit prețul apartamentului de către reclamant. Totuși, atunci când a introdus acțiunea pentru a i se aproba cumpărarea apartamentului, reclamantul era îndreptățit să spere că aceasta va fi examinată în temeiul legislației aplicabile dacă a îndeplinit celelalte condiții relevante de fond și de procedură. Atunci când instanțele au stabilit obligația legală a autorităților de a vinde respectivul apartament, cu siguranță, reclamantul s-a așteptat să îl poată cumpăra și astfel să dobândească un drept de proprietate în conformitate cu legislația românească (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Stretch împotriva Regatului Unit*, nr. 44277/98, pct. 34, 24 iunie 2003). Cu toate acestea, nu a putut realiza tranzacția, întrucât autoritățile au vândut lui V.V., în cursul procesului, apartamentul respectiv.

24. În circumstanțele cauzei, Curtea consideră că, în ceea ce îl privește pe reclamant, trebuie să se considere că a avut cel puțin speranța legitimă de a realiza tranzacția. Într-adevăr, vânzarea nu s-a produs din cauza unei acțiuni a autorităților, iar nu din cauză că reclamantul nu a reușit să îndeplinească cerințele legale conexe dreptului său de a realiza tranzacția [a se vedea, *per a contrario*, *Öneryıldız împotriva Turciei* (MC), nr. 48939/99, pct. 126, CEDO 2004–XII]. Prin urmare, respinge excepția ridicată de Guvern.

25. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Curtea subliniază în continuare că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

26. Guvernul consideră că refuzul instanțelor de a declara nulă de drept vânzarea către un terț nu a reprezentat o ingerință în dreptul reclamantului. În ipoteza în care Curtea reține că a existat o ingerință, Guvernul susține că a fost prevăzută de lege și proporțională cu scopul acesteia. Vânzarea către un terț a fost realizată legal, în conformitate cu Legea nr. 112/1995 și în baza titlului său valid de proprietate.

27. Reclamantul a contestat acest argument. În special, a făcut trimitere la constatarea procurorului potrivit căreia vânzarea către V.V. s-a realizat cu rea-credință.

28. Spre deosebire de Guvern, Curtea apreciază că aspectul în litigiu în prezenta cauză este similar într-o anumită măsură jurisprudenței sale consacrate în materia proprietăților naționalizate în mod nelegal de către regimul comunist și ulterior vândute chiriașilor (a se vedea *Străin și alții și Păduraru*, citate anterior), în care reclamantii erau titularii

proprietăților astfel vândute. Astfel, Curtea observă că prin hotărârea definitivă din 30 septembrie 1999 a Curții de Apel București a fost recunoscut dreptul legal al reclamantului de a cumpăra – și astfel de a dobândi un drept de proprietate – apartamentul aflat în folosința mamei sale și a sa încă din 1984. Potrivit Curții, a constata, printr-o hotărâre definitivă care nu a fost casată sau atacată până în prezent, că reclamantul avea un drept prevăzut de legislația românească de a dobândi respectiva proprietate a avut efectul de a recunoaște, în mod indirect și cu efect retroactiv, că reclamantul avea un interes substanțial față de apartamentul respectiv. Această constatare era irevocabilă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Străin și alții*, citată anterior, pct. 38; *Sebastian Taub împotriva României*, nr. 58612/00, pct. 37, 12 octombrie 2006; și *Gabriel împotriva României*, nr. 35951/02, pct. 25–26, 8 martie 2007).

29. Curtea reiterează că, potrivit jurisprudenței sale, vânzarea de către stat a bunurilor unei persoane, chiar înainte ca problema proprietății să fi fost soluționată definitiv de către instanțe, constituie o privare de proprietate. Această privare, asociată cu o lipsă totală de despăgubiri, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea *Străin și alții*, citată anterior, pct. 39, 43 și 59, și *Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, pct. 35, 16 februarie 2006).

30. Curtea consideră că acest principiu poate fi aplicat *mutatis mutandis* în prezenta cauză. Autoritățile naționale au recunoscut de asemenea că, întrucât făcea obiectul unei proceduri pendinte, vânzarea apartamentului nu ar fi trebuit realizată înaintea pronunțării unei hotărâri definitive în privința persoanei care putea pretinde un drept asupra acestuia (a se vedea supra, pct. 13).

31. După ce a examinat întregul material care i-a fost pus la dispoziție, Curtea apreciază că Guvernul nu a avansat niciun argument și nu a prezentat niciun fapt de natură a o convinge să ajungă la o concluzie diferită în prezenta cauză. Vânzarea de către stat unui terț a apartamentului pe care era obligat printr-o hotărâre judecătorească definitivă să îl vândă reclamantului îl împiedică pe acesta din urmă să se bucure de dreptul său de proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă. Curtea consideră că o astfel de situație constituie o privare *de facto* de bunuri și observă că aceasta a continuat mai mult de nouă ani, în absența vreunei despăgubiri.

32. Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că, în prezenta cauză, privarea reclamantului de bunul său, asociată cu lipsa totală de despăgubiri, a impus reclamantului o povară disproporționată și excesivă, încălcându-i dreptul de a se bucura de bunurile sale, astfel cum este garantat prin art. 1 din Protocolul nr. 1.

Prin urmare, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Cu privire la celelalte preținse încălcări ale Convenției

33. Reclamantul s-a plâns în temeiul art. 6 § 1 din Convenție că procesul său a fost inechitabil, că instanțele naționale nu au evaluat în mod corect faptele și au interpretat în mod greșit dreptul intern, și, de asemenea, s-a plâns cu privire la soluția pronunțată în cadrul procedurilor. De asemenea, acesta s-a plâns, fără a invoca un articol, că toate bunurile care se aflau în apartament atunci când a fost evacuat, în 1994, au fost depozitate de către societatea deținută de stat în locuri inadecvate, ceea ce a determinat deteriorarea și dispariția unor bunuri de valoare.

34. După o examinare atentă a argumentelor reclamantului, în lumina tuturor materialelor care i-au fost puse la dispoziție, Curtea constată că, în măsura în care este competentă să se pronunțe asupra aspectelor sesizate, acestea nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

35. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

36. Reclamantul a solicitat ca apartamentul nr. 18 să îi fie vândut acestuia, evaluându-l la 65 000 euro (EUR). De asemenea, a solicitat despăgubiri pentru prejudiciul moral, adresându-i Curții cererea de a stabili valoarea lor.

37. Guvernul a susținut că reclamantul nu a pretins nicio sumă cu titlu de despăgubire pentru prejudiciile material și moral. Având în vedere propriul raport de expertiză bazat pe o evaluare teoretică a valorii, Guvernul consideră că valoarea de piață a apartamentului este de 45 135 EUR. În continuare, apreciază că o eventuală constatare a încălcării ar constitui în sine o reparație suficientă a prejudiciului moral pe care reclamantul l-ar fi suferit.

38. Curtea reiterează că o hotărâre prin care se constată o încălcare impune statului pârât obligația legală în temeiul Convenției de a pune capăt încălcării și de a acorda o reparație pentru consecințele acesteia. Dacă dreptul intern permite numai efectuarea unei reparații parțiale, art. 41 din Convenție acordă Curții competența de a acorda o despăgubire părții vătămate prin acțiunea sau omisiunea care a dus la constatarea unei încălcări a Convenției. Curtea beneficiază de o anumită marjă de apreciere în exercitarea acestei puteri, după cum o atestă adjectivul „echitabilă” și sintagma „dacă este cazul”.

39. Printre materiile de care Curtea ține seama când apreciază o despăgubire se află prejudiciul material, anume pierderea efectiv suferită ca rezultat direct al pretensei încălcări, și prejudiciul moral, anume reparațiile pentru anxietatea, neplăcerile și incertitudinea cauzate de încălcare, precum și alte pierderi de ordin nepatrimonial (a se vedea, printre alte hotărâri, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64897/01, pct. 25, 10 noiembrie 2004).

40. În plus, dacă unul sau mai multe prejudicii nu pot fi determinate cu precizie sau dacă distincția între prejudiciul material și cel moral se dovedește dificilă, Curtea poate decide să efectueze o evaluare globală [a se vedea *Comingersoll împotriva Portugaliei* (MC), nr. 35382/97, pct. 29, CEDO 2000-IV].

41. Curtea consideră că, având în vedere circumstanțele cauzei, realizarea vânzării proprietății respective (apartamentul nr. 18 situat în București, str. valea Călugărească nr. 2), astfel cum a fost dispusă prin hotărârea din 11 mai 1999 a Tribunalului București, care a devenit definitivă, ar plasa reclamantul pe cât posibil într-o situație echivalentă celei în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi avut loc o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1.

42. În absența realizării tranzacției respective de către statul pârât, Curtea reține că statul pârât trebuie să ofere reclamantului spre vânzare un apartament cu o suprafață și o valoare echivalente sau, în cazul în care reclamantul nu consideră oferta acceptabilă, o sumă cu titlu de despăgubire pentru foloasele nerealizate în valoare de 10 000 EUR.

43. Curtea consideră că ingerințele semnificative în dreptul reclamantului de a se bucura netulburat de bunurile sale nu ar putea fi compensate în mod adecvat prin simpla constatare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1. Pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantului 4 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

44. Reclamantul a solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul procedurilor fața instanțelor naționale, fără a le cuantifica sau a transmite documente

justificative. Acesta a lăsat la aprecierea Curții stabilirea sumei care trebuie acordată pentru acest capăt de cerere.

45. Guvernul a considerat că reclamantul nu a depus o cerere în această privință.

46. Curtea reamintește că, în temeiul art. 41 din Convenție, sunt rambursate doar cheltuielile de judecată al căror caracter real și necesar a fost demonstrat, iar valoarea acestora este rezonabilă (a se vedea *Arvelakis împotriva Greciei*, nr. 41354/98, pct. 34, 12 aprilie 2001). În plus, art. 60 § 2 din Regulamentul Curții prevede că orice cerere întemeiată pe art. 41 din Convenție trebuie să fie însoțită de documentele justificative sau de facturile relevante, în caz contrar Curtea putând respinge în tot sau în parte cererea.

47. În prezenta cauză, Curtea constată că reclamantul nu și-a justificat cererea, întrucât nu a stabilit valoarea cheltuielilor suportate și nici nu a prezentat vreun document justificativ. Prin urmare, Curtea nu acordă nicio despăgubire pentru acest capăt de cerere [a se vedea *Cumpănă și Mazăre împotriva României* (MC), nr. 33348/96, pct. 133–134, CEDO 2004-XI].

C. Dobânzi moratorii

48. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* admisibilă cererea în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
3. *Hotărăște*
 - a) că statul pârât trebuie să asigure, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, realizarea vânzării către reclamant a apartamentului nr. 18 situat în București, str. Valea Călugărească nr. 2, astfel cum s-a dispus prin hotărârea din 11 mai 1998 a Tribunalului București;
 - (b) că, în absența realizării tranzacției, statul pârât trebuie să ofere reclamantului spre vânzare, în același termen de trei luni, un apartament cu o suprafață și o valoare echivalente sau, dacă reclamantul nu consideră oferta acceptabilă, o sumă cu titlu de despăgubire pentru foloasele nerealizate în valoare de 10 000 EUR (zece mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.
 - (c) că, în orice caz, statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în același termen de trei luni, suma de 4 000 EUR (patru mii de euro), plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral;
 - (d) că sumele de mai sus trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - (b) că, de la expirarea termenului menționat de trei luni și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 17 februarie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și § 3 din Regulamentul Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte